



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.B., nar. ..., EV. č. ..., st. přísl. Pákistán, t.č. v ZZC Balková, 331 65 Balková,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4, Praha, proti **žalovanému:**
Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti
 rozhodnutí žalovaného ze dne 27.06.2017, č.j. OAM-105/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 11. 10. 2017.

V úvodu žaloby žalobce obecně namítal, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1

písm. e) zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce se namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné a přezkoumatelné argumenty ve prospěch naplnění důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, pokud byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Žalobce přicestoval do České republiky letecky dne 18. 6. 2017, a to přímo z Pákistánu, s mezipřistáním v Dubaji, Teheránu a Istanbulu. K zajištění žalobce došlo již dne 19. 6. 2017 Německou policií, která jej 20. 6. 2017 předala na území České republiky. Tyto okolnosti žalobcova pobytu samy o sobě zpochybňují závěr správního orgánu o tom, že žalobce „mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dřív.“ Několikahodinový pobyt žalobce na území České republiky zcela zjevně nemůže postačovat ke konstatování, že žalobce měl možnost zde požádat o azyl, když za tak krátkou dobu není od něj možné požadovat ani nabytí vědomosti o místě a způsobu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak, z jednání žalobce je zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádal téměř bezprostředně po svém přicestování z Pákistánu, když tak učinil dne 23. 6. 2017, což je pátý den jeho pobytu na území Schengenského prostoru. Výtka správního orgánu a úvaha, že jednání žalobce je účelové, neboť o mezinárodní ochranu nepožádal dřív, se proto jeví jako zcela neodůvodněná.

Správní orgán navíc ve svém rozhodnutí uvádí absurdní důvody, z kterých považuje podanou žádost o mezinárodní ochranu za účelovou: „*Dále je zřejmé, že mu skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly známy již před odjezdem z Pákistánu, tedy před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění.*“ (str. 4 napadeného rozhodnutí) Tato úvaha zcela postrádá logiku, neboť je přece zřejmé, že důvody k odjezdu z Pákistánu museli být žalobci známy v čase jeho odjezdu (jinak by území země původu neopustil) a je zcela logické, že tyto důvody jsou rovněž důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu, že žalobce pociťoval obavu z pronásledování a že tato obava byla důvodem odjezdu (čeho nevyhnutelnou podmínkou je, že mu tyto důvody byli známy) správní orgán usuzuje, že žalobce žádnou obavu nepociťuje. Úvaha správního orgánu, že takový postup žalobce je účelový, nedává žalobci jiný smysl, než ten, že žalovaný považuje jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu za účelovou. Skutečný důvod odjezdu žalobce z území Pákistánu uvedl žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu a jeho žádost o mezinárodní ochranu je proto možné považovat za účelovou jenom ve smyslu, že jejím účelem je získání mezinárodní ochrany.

Žalobce je názoru, že jeho žádost o mezinárodní ochranu, kterou při podání žádosti odůvodnil a následně i na interview v řízení dodatečně odůvodní, byla podána právě s cílem dosáhnout udělení mezinárodní ochrany. Je zcela pochopitelné, že žalobce má zájem zabránit realizaci správního vyhoštění do země původu, když se v zemi svého původu obává následků, jak je popsal ve své žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na tyto skutečnosti je žalobce názoru, že v jeho případě nedošlo k naplnění podmínek k uložení tzv. povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců Balková podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje přesvědčivé a přezkoumatelné důvody k vydání takového rozhodnutí. Pokud by došlo k akceptaci postupu správního orgánu, bylo by možné podle rozhodného ustanovení zákona o azylu přistoupit k zajištění každého žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Správní orgán po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru, dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán především na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR dne 18. 6. 2017, o mezinárodní ochranu však nepožádal a téhož dne neoprávněně vycestoval dále do Německa. Žádost o udělení mezinárodní ochrany pak podal až po svém zadržení německou policií, vrácení do ČR, po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po určité době pobytu na území ČR, během níž se sešel se svým známým na kávu, jak sdělil. Během této doby se mohl dostavit na příslušný orgán a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, kdy byl ze své cílové destinace, Německa, vrácen do ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a výkon jeho vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Do policejního protokolu ze dne 20. 6. 2017 žalobce uvedl, že se rozhodl odcestovat do Evropy z náboženských důvodů. Také ve své žádosti tuto skutečnost potvrdil. Je tedy evidentní, že jde o skutečnosti, které by žadateli byly známy již před jeho zajištěním, když jej vedly k odjezdu z Pákistánu, přesto o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu do ČR, ač tak učinit mohl a místo toho cestoval dále do Německa. O udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce teprve až po svém zadržení policií, zajištění a umístění

do zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán tedy považuje podanou žádost za účelovou z toho důvodu, že byla podána s cílem dosáhnout propuštění ze zajištění, vyhnout se vyhoštění a popřípadě se znovu pokusit dostat se do své cílové destinace, tedy do Německa. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Z jednání žalobce žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěné dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný má za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporné je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhoval do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany*

byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 6. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 19. 6. 2017 byl žalobce po překročení státní hranice na hraničním přechodu Rozvadov-Waidhaus zadržen hlídkou německé policie v autobusu na lince Praha – Paříž. Při kontrole se prokázal nepodepsaným služebním pasem Pákistánu a dále nesplňoval podmínky pro pobyt na území Spolkové republiky Německo, téhož dne byl žalobce předán zpět do ČR. Žalobce uvedl, že přicestoval do Prahy letecky, a to přímo z Pákistánu přes Dubaj, Teherán, Istanbul. Z Prahy pak dle jízdenky odcestoval autobusem. Dále bylo zjištěno, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR a dle odborného vyjádření je předložený služební pas Pákistánu padělek. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR i dalšího státu Evropské unie neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 23. 6. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je muslim hlásící se k muslimské skupině ahmadíja a je obyvatel Pákistánu. Pokračoval, že v Pákistánu je mnoho muslimů, kteří nepovažují ahmadíjce za dobré lidi, dopouštějí se na nich násilí a vraždí je. Proto podle žalobce nejsou pro ně v Pákistánu dobré životní podmínky. Dále uvedl, že také policie si o ahmadíjích nemyslí nic dobrého a občas je chytá, a proto nechtějí v Pákistánu žít. Dále popsal, že nejprve bydlel ve městě Sialkot, kde se narodil, pak se tam ale velmi zhoršila bezpečnostní situace, a proto opustil svůj dům a pokusil se začít žít ve městě Chenab Nagar. Podle žalobce však ani tam nejsou poměry dobré, a proto z donucení opustil Pákistán a přes různé země přišel až sem.

Veškeré žalobní námitky směřovaly k tomu, že nebyl naplněn důvod k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal téměř bezprostředně po svém přicestování z Pákistánu, tedy pátý den jeho pobytu na území Schengenského prostoru.

Obecně je možné konstatovat, že pokud chce cizinec setrvat na území ČR, tento fakt sám o sobě ještě nezaručuje, že nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. Opačný výklad by zbavoval smyslu a účelu především ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, vztahující se k cizincům, u nichž existuje oprávněná domněnka, že jejich cílem je vyhnout se svému vyhoštění. Účelem tohoto ustanovení je totiž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“. Správní orgán musí hodnotit i jiné okolnosti než cizincovu motivaci zůstat.

Lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, který zmiňoval i žalovaný ve vyjádření k žalobě a který vycházel ze zkušenosti, že „valná většina žádostí o mezinárodní ochranu podaných až poté, co žadateli bylo uděleno správní vyhoštění (byť by se jednalo o rozhodnutí napadené odvoláním, příp. žalobou a následně třeba i zrušené), je účelová.“ Vodítka k tomu, co je třeba rozumět účelovostí žádosti, přináší rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31: „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). [...] Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává „pouze“ účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Z uvedeného však nelze dovozovat, že postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze využít bez dalšího u každého cizince, který v zajištění požádá o udělení mezinárodní ochrany, jak namítá stěžovatel, jelikož tento postup musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi každého případu. Sama skutečnost, že cizinec požádá o mezinárodní ochranu, zatímco je zajištěn, k závěru o její účelovosti nepostačuje.“

Z toho vyplývá, že k závěru o účelovosti nepostačuje samotné zajištění cizince, nýbrž k zajištění musejí přistoupit další objektivní a konkrétní okolnosti daného konkrétního případu, mezi nimiž hraje nezanedbatelnou roli existence předchozího správního vyhoštění. Aplikoval-li soud tyto závěry na napadené rozhodnutí, dospěl k přesvědčení, že skutečně existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Přisvědčil při tom žalovanému, jenž vycházel se skutečností, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR, s padělaným cestovním dokladem a bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a měl v úmyslu pokračovat ve svém protiprávním jednání a vstoupil neoprávněně na území Německa, o udělení mezinárodní ochrany požádal až v době, kdy mu reálně hrozila realizace správního vyhoštění.

Žalobce ve správním řízení uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, kde se nachází jeho přítelkyně. Pokud skutečně opouštěl území Pákistánu z důvodu uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak předstírá v podané žalobě, mohl a měl ihned po vstupu do ČR projevit svůj úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany. V ČR však podal žádost až po svém zadržení policií při neoprávněném pobytu na území EU, po nedobrovolném vrácení z Německa do ČR, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Zdejší soud tedy neshledal v postupu žalovaného namítaná pochybení.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě všeho výše uvedeného soud dospěl k závěru, že podmínky zajištění dle § 46a zákona o azylu byly naplněny a žalovaný se jim v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě a přezkoumatelným způsobem věnoval.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 10. srpna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová